

τὴν δὲ Κρουστάλλω ἀναφέρει ἐσφαλμένως ὡς παπαδοπούλαν πάντοτε.

Ὅλα τὰ δένδρα τὴν αὐγὴν δροσά 'νε φορτωμένα
Κ' ἐμένα τὰ ματάκια μου δάκρυα γιομισμένα,
Γιατὶ κοιμούνται μοναχὰ καὶ συντροφιά δὲν ἔχουν.
'Ἐχουν τὰ δένδρα συνοδίᾳ καὶ τὰ πουλιά κουβέντα.
Μέσ' ἔς τῆς Καρυᾶς τὸν ἔλατο κάθεται ὁ Σκαλτσοδῆμος
Μὲ τὴν Κρουστάλλω ἐστὸ πλεῦρόν με τὴν Μπαμπαλοπούλαν,
'Ὁ Διάκος ἀπ' τὴν μιὰ μεριά κί' ὁ Γούλας ἀπ' τὴν ἄλλη.
Κί' ὁ Διάκος ὁ σταυραδερφός ἔς τὰ μάτια τὴν τηράει:
— Τί με τηρᾷς, μπρὲ Διάκε μου καὶ σὺ σταυραδερφέ μου,
'Ἐμένα τῶχ' ἢ τύχη μου, τῶχει τὸ ριζικό μου
Νὰ γένω στρώμα τοῦ Σκαλτσᾶ, προσκέφαλο 'δικό σου.

Τῆς Καρυᾶς ὁ ἔλατος εἶνε γηραιὰ ἐλάτη, ὑψηλὴ, παχύσκιος καὶ γιγαντιαία, σωζομένη ἀκόμη ἐπὶ τῆς τοποθεσίας ἐκείνης καὶ διακρινομένη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκεῖ ἐλατῶν. Ἡ Κρουστάλλω ὅμως εὐρήθηκε μεταξὺ τῶν κλεφτῶν σεβασμὸν καὶ περιποίησιν μεγάλην μέχρις οὗ μετὰ δύο ἐβδομάδας ἀπελυθῆ· κατορθώσαντος τοῦ πατρὸς τῆς νὰ ἀναγνωρίσωσιν οἱ ἐν Λοιδωρικίῳ τοῦρκοι ἐπισήμως αὐτοὺς ἀρματωλοὺς.

*

'Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ στάδιον τοῦ Διακού ὡς ἀληθοῦς ἀρματωλοῦ. Ἡ ἀρχηγία ἐδόθη εἰς τὸν Σκαλτσοδῆμον, καθὸ γηροντότερον καὶ σεβαστότερον, ὅστις ἔλαβε τὸ πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μορνοποτάμου κόλι. Ὁ Γούλας καὶ Διάκος ἔλαβον τὰ ἐπάνω κόλια, τὰ ἀκολουθοῦντα τὸν ροῦν τοῦ Μόρνου ἀπὸ τῶν δύο πηγῶν του, ἀμφοτέρωθεν τῶν Βαρδουσιῶν.

'Ἐπὶ δύο τρία ἔτη εἴτησαν οὕτω ἡσυχοὶ οἱ ἀρματωλοὶ, ἕκαστος εἰς τὸ κόλι του, ἀναγνωρίζοντες τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Σκαλτσοδῆμου οἱ σύντροφοι καὶ σεβόμενοι αὐτὸν πάντοτε. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἔχθρας τῶν πρὸς τοὺς Τοῦρκους συναντώμενοι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ συμπλακῶσιν, οἱ ἀγάδες Λοιδωρικίου καὶ ὁ Σκαλτσοδῆμος, συνεννοηθέντες ἀπεφάσισαν ποτέ νὰ μὴ συνέρχωνται ἐπὶ τὸ αὐτὸ τζοχαντζαρέοι καὶ ἀρματωλοὶ, τὰ δὲ ἀποσπάσματα τὰ φυλάσσοντα τοὺς δρόμους καὶ τὰ δερβένια ν' ἀπέχῃσιν πάντοτε ἀπ' ἀλλήλων ὡς δύο τουφεκίων τόπον. Ἐννοεῖται ὅτι συχνάκις οἱ ἀρματωλοὶ ἔμενον ὅπου ἦσαν, καὶ οἱ Τοῦρκοι πάντοτε ἔφευγον ἀπ' ἐμπρός των, σπεύδοντες νὰ δώσωσι τόπον τῇ ὀργῇ.

Ἡδὴ ὅμως ἤρχιζε νὰ συλλαμβάνη τὸ κατὰ τῆς Πύλης βούλευμά του ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων καὶ συνεκάλεσεν εἰς τὴν ἑδρὰν του, εἰς σύσκεψιν, ὅλους τοὺς ὄπλαρχηγούς Ἀλβανοὺς καὶ χριστιανούς. Μεταξὺ τούτων συνεκάλεσε καὶ τὸν Σκαλτσοδῆμον, ὡς ἀντιπροσωπεύοντα τὸ ἀρματωλικὸ Λοιδωρικίου. Ἄλλ' ὁ Σκαλτσοδῆμος ἔστειλεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Διάκον,

ὅστις ἔμεινεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλῆ ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ἐσχέτισθη ἐκεῖ τότε πρῶτον μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου καὶ τῶν ἄλλων ὄπλαρχηγῶν.

Ὅτε ὁ Διάκος ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ ἀρματωλικὸ, ἤρχισε ν' ἀναφαίνεται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρὸς καὶ νὰ ἐπισκιάζεται τοῦ Σκαλτσοδῆμου τὸ ὄνομα. Ὁ λαός, τοῦρκοι καὶ χριστιανοί, ἀπὸ κοινοῦ ἐσέβοντο καὶ ἠγάπων αὐτόν. Οἱ πρόκριτοι τῶν ὑπ' αὐτὸν χωρίων ἐπήνουν τὴν ἄμεμπτον διαγωγὴν καὶ τὸν ἱποτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀνδρείαν του, τὰ δὲ καλληκάρια του ἦσαν ἔτοιμα νὰ θυσιασθῶσι δι' αὐτόν. Ὁ Σκαλτσοδῆμος ἐμάνθανε πάντα ταῦτα, παραινούμενος δὲ καὶ ὑπὸ ραδιοῦργων ἐχθρῶν τοῦ Διακού, ἤρχισε νὰ ὑποπτεῖται αὐτὸν ὅτι ἐμελέτα νὰ τὸν φονεύσῃ ἵνα λάβῃ αὐτὸς τὴν ἀρχηγίαν. Ἡ δυσπιστία του αὕτη ἐφάνη κατὰ τὴν πανηγυρὶν τῆς Παναγίας, τὸν Αὐγούστον τοῦ 1819-20 ὅτε ἐπορεύθησαν καὶ οἱ δύο ἐκεῖ, ἕκαστος ἀπὸ τὸ κόλι του, ὅτε οὗτος οὐδὲ ἐχαίρηται καὶ τὸν Διάκον. Καὶ ὅτε ὁ Διάκος ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῆς ψυχρότητός του, ὁ Σκαλτσοδῆμος τῷ εἶπε καθαρὰ τὰς ὑποψίας του. Ὁ Διάκος διεμαρτυρήθη ἐντόνως, ζητῶν νὰ φέρῃ ἐμπρός του τὸν καταμηνυτὴν νὰ ὁμολογήσῃ.

— Τί τὸ θές; εἶπεν ὁ Σκαλτσοδῆμος δυσπίστως· δύο ἄτια σ' ἓνα ταβλᾶ δὲν κάνουν. Ἡ ἐγὼ νὰ φύγω ἢ ἐσύ.

— Φεύγω ἐγὼ, καπετάνιε· εἶπεν ὁ Διάκος εὐσεβάστως.

Καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἀποχαιρετήσας τὸν ἐπὶ τόσα ἔτη φίλον καὶ συναγωνιστὴν του, παρητήθη τῆς ὄπλαρχηγίας καὶ ἔφυγε μεθ' ἑνὸς μόνου συντρόφου, τοῦ Περγίγκα, εἰς Λεβαδείαν. Ἐκεῖ εὗρε τὸν φίλον του Ὀδυσσεᾶ, ὄπλαρχηγὸν Λεβαδείας ἀπὸ τοῦ 1816, ὅστις τὸν ἐφιλοξένησε μετὰ χαρᾶς καὶ τὸν διώρισε πρῶτοπαλλήκαρόν του.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΚΥΝΗΓΙΩ

Γνωστὸν εἶνε ὅτι τὰ πτηνά, ὑπὸ ἐνστίκτου ὠθοῦμενα, διευθύνονται πάντοτε πρὸς πᾶσαν φωτεινὴν πηγὴν, ἐστὶν ἀντανακλαστικὰ κάτοπτρα, καὶ ὅτι διὰ κατόπτρων περιστροφικῶν ἢ ἀντανακλαστικῶν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προσελκύονται οἱ κορυδαλοὶ ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν κυνηγῶν.

Ἐν Καναδᾷ καὶ τισι τῶν πολιτειῶν τῆς βο-

ρείου Ἀμερικῆς οἱ κυνηγοὶ διαβατικῶν πτηνῶν συγκροτοῦσι μεγάλας καὶ φονικὰς κυνηγεσίας ἀνάπτοντες εἰς τὰ δάση κορμούς δένδρων ρητινωδῶν. Γνωστὸν εἶνε τέλος ὅτι τὰ θαλάσσια καὶ τὰ χερσαῖα πτηνὰ περιίπτανται κατὰ σωρούς περὶ τοὺς λαμπτήρας τῶν φάρων καὶ ἐνίοτε καταθραύουσι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν ὑέλων αὐτῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φυσικὸν ἦτο ὅτι θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός εἰς προσέλκυσιν τῶν πτηνῶν εἰς τι σημεῖον, ὅπου θὰ τὰ ἐνήδρευον οἱ κυνηγοί. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐπραγματοποίησεν Ἄγγλος τις. Οὗτος ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ δάσει του πάσας τὰς ἀναγκαίας συσκευὰς πρὸς συγκέντρωσιν ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐν ἐστία, ἣν ἀνήρτησεν ἀπὸ ἐλαφροῦ ἰκριώματος ἐν ὑπαίθρῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς προπαρασκευῆς συνήγαγεν ἀφ' ἐνὸς μὲν πολλοὺς συντρόφους ἐνόπλους, ἀφ' ἐτέρου δὲ πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου, διὰ νὰ διατρέχωσι θορυβοῦντες εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς του. Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἡ ἠλεκτρικὴ λυχνία ἀνήφθη καὶ ἡ μάχη ἤρχισε. Τὰ παντοειδῆ πτηνὰ, ἔντρομα, ἠγείροντο σωρηδὸν καὶ ἔπειτα βλεποντα τὸ ἀσύνηδες τοῦτο φῶς, ὄρμων πρὸς τὴν ἐστίαν ἐκπληκτα ὡς ψυχαὶ πρὸς λυχνίαν. Τὸ κυνήγιον ἤρχισεν ἀμέσως καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδιαλείπτως. Τὰ θύματα ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκπυροσκοπήσεων ἐκμαινόμενα, ἐκθαμβούμενα δὲ ὑπὸ τῆς λάμπσεως καὶ μὴ δυνάμενα ἐπομένως νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τοῦ δάσους περιεστρέφοντο ἀδιακόπως περὶ τὸ δέλεαρ προσκρούοντα εἰς τὰ ἐρείσματα καὶ πίπτοντα ἀπειράριθμα ὑπὸ τὰς φονικὰς βολὰς. Μόνον μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ κυνηγίου ἔπαυσεν ὁ φόνος, εἰς ὀλίγας δὲ στιγμὰς μυριάδες πτηνῶν ἐκάλυψαν τὸ ἔδαφος.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ὁμολογουμένως εὐφυῆς, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῆς θὰ ἐπιφέρῃ ὡς συνέπειαν ἀσφαλῆ τὴν ἐν μικρῷ διαστήματι ἐξαφάνισιν παντὸς κυνηγίου ἐπιτοπίου ἢ διαβατικοῦ. Εὐκαίριον λοιπὸν ὅπως ὁ τρόπος οὗτος τῆς δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός κυνηγεσίας μὴ γενικευθῆ ἀπαγορευόμενος παντοῦ δι' εἰδικοῦ νόμου.

ΒΡΟΧΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Παράδοξος ἀνακοίνωσις ἐγένετο ἐσχάτως εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ πυροβολικοῦ περὶ τοῦ ἐξῆς φυσικοῦ φαινομένου ἐν Κοχιγιναί. Ἐν τῇ ἀνακοίνωσει τὸ γεγονός ἀναγράφεται ὡς ἀφηγήθη αὐτὸ αὐτόχθων κάτοικος αὐτόπτης γενόμενος :

«Τῇ 13 παρελθόντος δεκεμβρίου, ἐπανηρχόμην εἰς Τάυ-Νίν παρὰ τῇ οικογενείᾳ μου διὰ τοῦ λεωφορείου, ἐν ᾧ ἦσαν συνοδοιπόροι τέσσαρες ἄλλοι ἐγγώριοι καὶ δύο παιδιά, ὅτε κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν, εἰς ἀπόστασιν περίπου 8 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Τάυ-Νίν, ὁ ἠνίοχος στραφεὶς πρὸς με ὀργίλος μὲ ἠρώτησε διατί ἐρρύπανα τὸ ἔνδυμά του διὰ τῆς ἀμυχῆς τοῦ δακτύλου μου. Ἐκπλαγείς ἐκ τούτου, διότι δὲν εἶχον οὐδεμίαν γνῶσιν περὶ ἀμυχῆς, ἔρριψα ἐπ' ἐμαυτοῦ τὸ βλέμμα καὶ εἶδον ἀληθῶς τὰ ἐνδύματά μου πλήρη θρόμβων αἵματος καὶ τοὺς δακτύλους μου καθημαγμένους. Ὑπέθεσα ὅτι διχῶς νὰ τὸ ἐννοήσω εἰχά που κοπῆ καὶ ἀπέμαξα τὰς χεῖρας· ἀλλὰ δὲν εὔρον οὐδ' ἴχνος σχισμῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος. Ἠρώτησα τότε τοὺς ἄλλους ὀδοιπόρους ἂν ἐγνώριζον πόθεν προῆλθον τοῦ αἵματος αἱ σταγόνες· ἀπεκρίναντο ὅτι οὐδὲν πλέον ἐμοῦ ἐγνώριζον.

Συνεχίζων τὴν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου ἔρευναν, εὔρον πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν πλῆθος σταγόνων ἐπὶ τοῦ μελανοῦ μου ἐνδύματος, αἷτινες ἐπ' αὐτοῦ ἐφαίνοντο μέλαιναί, ἀλλ' ὡς ἀπέμασσέ τις ταύτας ἔβλεπεν ὅτι εἶχον τὸ χρῶμα αἵματος πεπηγμένου.»

Ἡ ἐπιστήμη ἀποδίδει τὴν αἰτίαν τῶν βροχῶν τούτων, αἷτινες εἶνε σπανιώταται, εἰς σωμάτια ὀργανικὰ ἢ μεταλλικὰ ἄτινα ὑπὸ σιφῶνων ἀνυψώθησαν εἰς τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀμαθεῖς λαοὶ νομίζουσι τὰς βροχὰς ταύτας τὰς ἐρυθροβαφεῖς βροχὰς πραγματικοῦ αἵματος, ἐκδηλώσεις θείας ὀργῆς καὶ κατάρας.

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΣ

Τῇ Κυρία Αι. Α. Κ.

Κυρία, μοῦ θυμίζετε τὴν πρόσχαρην ἡμέρα Ποῦ συναπαντηθήκαμε 'ς τὴν ἐξοχὴ σας πέρα. Γαλαζοφέρναν ἡ ἐλῆαίς, πρασίνιζαν τ' ἀμπέλια, Ἡ φύσις εἶχε χίλιους δυὸ ψιθουρισμούς καὶ γέλοια Καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς τὴν ἀναβε μεγάλη Κ' ἔλεγε πῶς γὰ νὰ χαρῆς τῆς φύσεως τὰ κάλλη Τόση ζωὴ δὲν ἔφτανε κ' ἦθελες κι' ἄλλη νάχες... Τὰ πεῦκα ἐμοσχομύριζαν 'ς τοῦ Πάρνηθος ταῖς ράχαις, Μαρμαροκάμωτη, χυτὴ ξεχώριζε ἡ Πεντέλη Κ' ἡ μέλισσαις 'ς τὸν Ὑμηττὸν ἐδούλευαν τὸ μέλι, Καὶ τὰ μικρὰ κορίτσια σας τ' ἀγγελοκαμωμένα 'Στὴν ἀγκαλιὰ σας γύρευαν χεῖδινα, φίλιὰ ὄλοένα. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πηγὴ τὸ φῶς των εἶχαν πάρει, Ἀδέρρι' ἀπ' τὴ μητέρα των, ἀλλ' ὄχι κι' ἀπ' τὴ χάρι. Τὸ πεῖδ μικρὸ σας ἔκρυβε φτερά 'ς τὴν εὐμορφίᾳ του Καὶ γελαστὸ κι' ἀνήσυχο πετοῦσε ἀπάνου κάτου Κ' ἐσταματοῦσ' ἐπάνω του ὅλα τὰ μᾶτζα ἐκεῖνα Ὅπ' ἀγαποῦν κάθε ζωὴ, κάθε χαρὰ κι' ἀκτίνα. Καὶ τ' ἄλλο μὲ τὰ μᾶτζα του μαῦρα καὶ φεγγοβόλα